

se, at dette i og for sig ikke kan være noget Motiv for mig. Det, hvorpaa det for mig kommer an, er, at jeg har faaet Leilighed til at udtale og formulere, hvad jeg anser for at være ret og billigt. Endelig foreslaas der under det tredje Punkt et Tillæg af 10 pCt. til de Beløb af Kontorholds-godtgjørelser, som anvendes til Lønninger. Det er jo vitterligt, at der af disse Kontorholdsgodtgjørelser lønnes en Mængde Personer, mest i lavt lønrede Stillinger, men dog ogsaa tildeels i Stillinger af ikke ringe Betydning, i Stillinger, der stille meget store Krav til den Paagjældendes Dygtighed, Udholdenhed og Hæderlighed. Det forekommer mig derfor, at der, navnlig for dem, der interessere sig mest levende for de smaa Lønninger, maa være en stor Opfordring til at søge disse Mænd hjulpe paa lignende Maade som Bestillingsmænd, der direkte staa i Statens Tjeneste, thi om de, der her lønnes af Kontorholdsgodtgjørelser, vel ikke direkte staa i Statens Tjeneste, er det dog alligevel i Statens Tjeneste de arbejder, og det er jo en rent Hensigtsmæssigheds-hensyn, der har medført, at deres Stilling er bleven, som den er. Naar jeg nu skal udtale mig om mit Forslag som Helhed, skal jeg ikke kunne sige, om de Summer jeg har opstillet, netop ramme de Beløb, der ville medgaa. Efter det Kendskab, jeg har til Finantsregnskaberne, har jeg nogen Grund til at tro, at de ikke ville være urigtige i nogen væsentlig Grad; men den forte Lid, der har været levnet, har forhindret mig fra at anstille en dybtgaaende Undersøgelse. Den samme Grund har ligeledes forhindret mig fra at henvende mig til Regjeringen med Anmodning om at give saadanne Meddelelser, idet jeg ikke vilde kunne forlange, at Regjeringskontorerne, som jo allerede ere stærkt belembredte, skulde i den forte Lid, der var levnet, paatage sig et saadant Arbejde, og det saa meget mindre, som jeg erlig maa tilstaa, at jeg ikke nærer noget særdeles stort Haab om at se disse Forslag vedtagne idag. Den Indvending imod Forslaget, at det stiller for stærke Fordringer til Statskassen, kan jeg ikke tillægge nogen stor Betydning. Det er vist, at Forslaget stiller store Fordringer til Statskassen, men naar de Herrer ville betragte Regnskaberne over vore Statsindtægter for en Række af Aar, ville de ogsaa finde, at disse Indtægter ere i en saadan glædelig Stigning, at man, naar man først kommer til at anse det her foreslaaede for at være om just ikke et Nødvendighedskrav, saa dog i alt Fald et meget væsentlig Billighedskrav, ikke skal frygte for, at Statskassen ikke skulde være i Stand til at afholde de Byrder, som derved yderligere vilde blive paalagte den. Det er jo bekendt nok, at man saavel i Lande rundt om os, som i fjernere liggende Lande, og navnlig i et Land, hvis finansielle Forhold ikke kunne taale nogenomhelst Sammenligning med vort, har anset denne Sag

for at være paatrængende nødvendig, og at man i dette Land er gaaet den samme Vej, som jeg her har foreslaaet, nemlig at medtage Pensionisterne. Dersom man skulde ville gjøre den Indvending imod mig, at den Stigning i Statsindtægterne, der har fundet Sted, er fremkommen ved de indirekte Statsindtægter, som ifølge den oftere gjentagne Paastand i overveiede Grad betales af de smaa Skattebædere, ja endog af de Fattige, har jeg ved første Behandling af Finantsloven forsøgt at fremsætte mine Betragtninger over dette Emne og at vise, at denne Paastand, efter de Undersøgelser, jeg har kunnet anstille derom, ikke forholder sig rigtig. Jeg skal her kun sige, at, naar dette er Tilfældet, som jeg tror at have godtgjort, og som i alt Fald ikke er blevet modbevist, kan en Stigning i disse Indtægter ikke vække nogen Betænkelse, idet den vidner om en større Forbrugsevne; thi det er jo en bekendt Sag, at Stigningen ikke hidrører fra en Forhøjelse af Skattesatserne, men kun fra en forøget Forbrug. Jeg skal saaledes anbefale mit Endringsforslag til det ærede Thing og den høje Regjerings gode Overveelse.

Scavenius: Jeg skal paa Finantsudvalgets Mindretals Vegne tillade mig at forklare, hvorfor vi ikke have set os i Stand til at tiltræde de Endringsforslag til forskellige Medhjælpssummers Forhøjelse, som den høitærede Regjering har stillet. Den høitærede Regjerings Stilling i denne Sag har ikke kunnet Andet end vække vor Forundring. Jeg tillod mig at udtale dette ved Sagens 2den Behandling, og ved nærmere Overveelse er sikkerlig Forundringen ikke bleven mindre. Regjeringen har fra først af selv vist Sagen om en midlertidig Forbedring af Embeds- og Bestillingsmændenes Vilkaar. Dette var naturligt; det er naturligt, at der fra Begyndelsen af tages fat paa en saadan Sag af Regjeringen. Regjeringsforslaget forkastedes imidlertid, og det syntes, som om Regjeringen med fuldkommen Holighed fandt sig deri. Pludselig og uventet fremkom der da fra ærede Medlemmer i Thinget et Forslag til Finantsloven, som gif ud paa en mindre Lønningsforbedring. Nu havde, synes det mig, Intet været naturligere, end at Regjeringen havde stillet sig paa een af to Maader, enten havde modsat sig Forslaget, fordi det var fremkommet paa Finantsloven, fordi det i Virkeligheden var en Stump af en Lønningslov, som stillede til Finantsloven, eller, ikke tagende Hensyn til det formelt mindre Rigtige heri, selv taget Sagen i sin Haand gennem bestemte Endringsforslag til det fremkomne Forslag. Men ingen af disse Veie valgte Regjeringen. Regjeringen erklærede sig neutral, erklærede sig indifferent; vil Rigsdagen vedtage det fremkomne Forslag, er det godt, vil Rigsdagen ikke vedtage det, er det ogsaa godt, kunne Folkethinget og